

ಅಪ್ಪನ ನೆರಳು

■ ಹಾಡ್ಯ ಬ. ಜಯಾನಂದ, ಮೈಸೂರು

ಕಲೆ: ಸಂತೋಷ್ ಸಹಿಹತ್ತು

ಮನೆಯ ಮುಂಬಾಗಿಲ ದೂಡಿ, ಒಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಿದ್ದೇ ತಡ, ಒಳಗಿನಿಂದ ತೂರಿ ಬಂದವು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಮೇಲೆ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು. ಗೇಟ್ ಹಾಕಿದೆಯಾ, ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದೆಯಾ, ಬೋಲ್ಡ್ ಹಾಕಿದೆಯೇನೋ? ಅಪ್ಪನ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಮಗ ರವಿಯ ಒಂದೇ ಉತ್ತರ 'ಹೂಂ.' ಅಷ್ಟಕ್ಕೇ ನಿಲ್ಲುವುದಿಲ್ಲ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸರಮಾಲೆ. ಕೈಕಾಲು, ಮುಖ ಚೆನ್ನಾಗಿ ತೊಳೆದೊಡ್ಡ, ನಲ್ಲಿ ನಿಲ್ಲಿದ್ದ, ದೇವರಿಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದ್ದ, ನಿಮ್ಮಮ್ಮನ ಫೋಟೋಗೆ ಕೈ ಮುಗಿದ್ದ? ಇವೆಲ್ಲಾ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಗೂ ಹಾಂ ಇಲ್ಲ, ಹೂಂ ಇಲ್ಲ. ಕೆಲ ಹೊತ್ತು ಕಳೆದಿರಬಹುದಷ್ಟೇ ಮತ್ತೆ ಅಪ್ಪನ ದನಿ. ಈಗ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಲ್ಲ. ಅನುನಯದ ದನಿ. 'ಊಟ ಮಾಡಬೇಕೆನಿಸಿದಾಗ ಹೇಳು, ಬಡಿಸ್ತೀನಿ, ಆಯ್ತು?' ಅಂತೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಇಲ್ಲದ ಮಾತೇ ಇಲ್ಲ ಈ ಅಪ್ಪನದ್ದು ಎನ್ನಿಸಿ ನಗು ಬಂತು ಮಗನಿಗೆ. ಇನ್ನು ಊಟ ಮಾಡುವಾಗ ಬರಬಹುದಾದ ಪುಂಚಾನುಪುಂಚು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಸರಮಾಲೆಯನ್ನು ಊಹಿಸಿ, ತಾನೇ ಬಡಿಸಿಕೊಂಡು, ಸದ್ದಿಲ್ಲದೆ, ಊಟ ಮುಗಿಸಿಬಿಡುತ್ತಿದ್ದ. ಇನ್ನೇನು ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿತೆನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ, ಮತ್ತೆ ಅಪ್ಪನ ದನಿ. 'ಫ್ಯಾನ್ ಆಫ್ ಮಾಡಿದ್ದ?'

ಹೀಗೆ ಬರುತ್ತಿದ್ದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳ ಕಿರಿ ಕಿರಿಯಿಂದ ತಪ್ಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮನೆಯಿಂದ ಓಡಿಹೋಗಬೇಕೆನ್ನುವುದು ರವಿಗೆ. ಅಂದರೆ ತಂದೆಯಿಂದ ದೂರವಾಗಬೇಕು. ಹೇಗೆ? ಏನೂ ಹೊಳೆಯದೆ ಹೊರಳಾಡುವಾಗಲೇ ನಿದ್ರೆ ಹತ್ತಿರುತ್ತಿತ್ತು. ಹೀಗಿರುವಾಗಲೇ ಕಂಪನಿಯೊಂದರಿಂದ ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಕರೆ ಬಂತು. ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ಋಷಿಯಿಂದ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಹೇಳಿದಾಗಲೂ ಆದರ ಬಗೆಗೂ ಅಪ್ಪನ ಹತ್ತಾರು ಪ್ರಶ್ನೆಗಳು. ಸಹನೆಯಿಂದಲೇ ಅವೆಲ್ಲಕ್ಕೂ ಉತ್ತರ

ಕೊಟ್ಟಾಗ ಅಪ್ಪನ ಮುಖದಲ್ಲೆ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಮತ್ತು ಸಮಾಧಾನ ಕಂಡವು. ಬಹುಶಃ ನನ್ನಿಂದ ಆ ಪರಿಯ ತಾಳ್ಮೆಯ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಯನ್ನು ಅಪ್ಪ ನಿರೀಕ್ಷಿಸಿರಲಿಲ್ಲವೇನೋ.

ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಸಿದ್ಧತೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಕಂಪನಿಯ ಕಡೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ, ಒಂದು ವೇಳೆ ಈ ಕೆಲಸ ಸಿಕ್ಕಿದ್ದೇ ಆದರೆ, ಅಪ್ಪನಿಂದ ದೂರವಾಗುವುದು ಸುಲಭ ಎನ್ನಿಸಿತು. ಅಪ್ಪನ ತಲೆ ಬುಡವಿಲ್ಲದ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಹಾಯಾಗಿರಬಹುದು ಎಂದೆಲ್ಲಾ ಯೋಚನೆಗಳು ಬಂದರೂ ಅವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಹಿಂದಕ್ಕೆ ತಳ್ಳಿ, ಈಗ ಮೊದಲು ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ಎಂದುಕೊಂಡು, ಅದರ ಬಗೆಗೆ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ ಮುನ್ನಡೆದ.

ಕಂಪನಿಯ ಆಡಳಿತ ಕಚೇರಿಯ ಕಟ್ಟಡದ ಸಣ್ಣ ಗೇಟ್ ತೆರೆದೇ ಇತ್ತು. ಒಳಬಂದು ಮೆಟ್ಟಿಲನ್ನು ಹತ್ತುವಾಗ, 'ಗೇಟ್ ಬಾಗಿಲನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದೆಯೇ?' ಎಂಬ ಅಪ್ಪನ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕಿವಿಗಪ್ಪಳಿಸಿದಂತಾಯಿತು. ಹಿಂದಕ್ಕೆ ಓಡಿ ಗೇಟನ್ನು ಮುಚ್ಚಿದ. ಮುಖ್ಯ ದ್ವಾರವನ್ನು ದಾಟಿ ಒಳಬಂದಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಯಾರೂ ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಇದೇಕೆ ಹೀಗೆ ಎನ್ನಿಸಿತಾದರೂ, ಹಾಗೇ ಮುಂದೆ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಒಂದು ಕೊಠಡಿಯತ್ತ ನಡೆದ. ಹೀಗೆ ಹೋಗುವಾಗ, ಫ್ಯಾನುಗಳು ತಿರುಗುತ್ತಿದ್ದುದನ್ನು ಕಂಡು, ಸ್ವಿಚ್ ಆಫ್ ಮಾಡಿದ. ಟೇಬಲ್‌ಗಳ ಮೇಲೆ ಚಿನ್ನಾಭಿಷೇಕಿಯಾಗಿದ್ದ ಕಾಗದ ಪತ್ರಗಳನ್ನು ಒಪ್ಪು ಮಾಡಿ, ಟ್ರೇಯಲ್ಲಿಟ್ಟು, ಮೇಲೆ ಪೇಪರ್ ವೇಟ್ ಇಟ್ಟು, ಫೈಲ್‌ಗಳನ್ನು ಜೋಡಿಸಿಟ್ಟು, ಚಕಚಕನೆ ಇದನ್ನೆಲ್ಲಾ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಹೋಗಲು ಸೂಚನೆ ಬಂತು.

ಆ ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಕಾಲಿಟ್ಟಾಗ ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಶಾಂತ ವಾತಾವರಣವನ್ನು ಕಂಡು ರವಿಗೆ ವಿಚಿತ್ರ

ಎನ್ನಿಸಿತು. ಆ ಸನ್ನಿವೇಶದಲ್ಲಿ ರೂಢಿಯಂತೆ ಇರಬೇಕಾಗಿದ್ದ ಬಿಗುವಿನ, ಗಂಭೀರ ವಾತಾವರಣ, ಅಭ್ಯರ್ಥಿಗಳ ಪಿಸುಪಿಸು, ಗುಸುಗುಸು ಕಾಣಿಸಲಿಲ್ಲ. ಏನಾದರೊಂದು ಪ್ರಶ್ನೆ ಎಸೆಯುವ, ಸಾಲಾಗಿ ಕುಳಿತಿರುತ್ತಿದ್ದ ಸಂದರ್ಶಕ ಗಣ್ಯರೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಈ ಪರಿಯ ಗೊಂದಲದಲ್ಲಿರುವಂತೆಯೇ, ಎದುರಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಟೇಬಲಿನ ಹಿಂದಿನ ಕುರ್ಚಿಯಲ್ಲಿ ಶಿಸ್ತಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದವರೊಬ್ಬರು ಕಾಣಿಸಿದರು. ಅವರಿಗೆ ನಮಸ್ಕರಿಸಿ, 'ಸಾರ್, ನಾನು ಸಂದರ್ಶನಕ್ಕೆ...' ಎನ್ನುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಆ ಅಧಿಕಾರಿ ಲಕೋಚಿಯೊಂದನ್ನು ರವಿಗೆ ಕೊಟ್ಟರು. 'ನಿಮ್ಮ ನಡವಳಿಕೆಯನ್ನು ಗಮನಿಸಿದ್ದೇವೆ. ಮಾಮೂಲಿ ಸಂದರ್ಶನದ ಅವಶ್ಯಕತೆ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನಿಸಿತು. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಆಯ್ಕೆ ಮಾಡಲಾಗಿದೆ. ಇದು ನೇಮಕಾತಿ ಪತ್ರ. ಶುಭಾಶಯಗಳು' ಎಂದರು.

ಇದೇನು ಕನಸೋ, ನನಸೋ ಎನ್ನುವಂತಾಯಿತು. ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು, ಆ ಅಧಿಕಾರಿಗೆ ವಂದನೆಗಳನ್ನು ತಿಳಿಸಿ, ಆಚೆ ಬಂದು, ನೇಮಕಾತಿ ಪತ್ರವನ್ನು ಕಣ್ಣಿಗೊತ್ತಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಅಪ್ಪನ ನೆನಪಾಗಿ ಕಣ್ಣುಗಳು ಒದ್ದೆಯಾದವು. ಅಪ್ಪ ಹೆಜ್ಜೆ ಹೆಜ್ಜೆಗೂ ಎಚ್ಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದದ್ದು, ಅಮ್ಮನ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನಿಂತು ಸಾಕಿ, ಸಲಹೆದ್ದು, ತನ್ನ ಅಸಹನೆ, ಅಸಡ್ಡೆಗಳನ್ನು ಸಹಿಸಿಕೊಂಡದ್ದು, ತಾನು ಅಪ್ಪನನ್ನು ದೂರ ಮಾಡುವ ಬಗ್ಗೆ ಯೋಚಿಸಿದ್ದು ಎಲ್ಲಾ ನೆನಪಾಗಿ, ಪಶ್ಚಾತ್ತಾಪದ ಬೆಂಕಿಯಲ್ಲಿ ಬೆಂದು, ನಂತರ ಕಣ್ಣೀರು ಕೋಡಿಯಾಯಿತು.

ರವಿಗೆ ಮೊದಲ ಸಂಬಳ ಕೈಸೇರಿದ ಮೇಲೆ ಅಪ್ಪನಿಗೆ ಅವರ ಇಷ್ಟದ ಜಿಲ್ಲೆ, ಬಟ್ಟೆ, ಶೂ ಕೊಡಿಸುವ ಬಗ್ಗೆಯೇ ಯೋಚಿಸುತ್ತಾ, ಮನೆ ಕಡೆಗೆ ದೊಡ್ಡ ಹೆಜ್ಜೆ ಹಾಕಿದ. ■